

Generalsekretær mistede sit lange syn: Jeg var hjælpeløs i lufthavnen - kunne ikke læse skiltene

Kristeligt Dagblad

Af Else Marie Nygaard

07.10.21

Folkekirkens Nødhjælps generalsekretær Birgitte Qvist-Sørensen kæmpede i en periode for at få hverdagen til at fungere trods sygdom

Da øjenlægen så på mig og sagde, at jeg havde grå stær på begge øjne, var jeg forbløffet. Jeg tænkte, at det er en øjensygdom, ældre mennesker får, og jeg var ikke fyldt 60 år. Jeg fik forklaret, at øjets naturlige linse ville blive skiftet ud med en kunstlinse, og jeg nåede at tænke, at jeg så måske kunne slippe for at gå med briller. I 10 år har jeg haft briller med glidende overgang, men med nye linser kunne jeg måske nøjes med briller, når jeg læste, tænkte jeg.

Jeg har nok altid taget mine gode øjne for givet, men en majdag i 2019 var jeg til et møde i Genève i Schweiz som formand for det globale netværk Action by Churches Together, Act Alliance. Alliancen repræsenterer 25.000 medarbejdere og omsætter årligt for omkring 20 milliarder kroner, og når vi er samlet, skal møderne ledes effektivt. Men den formiddag blev jeg forstyrret af nogle sorte, gelelignende pletter, som flød ind i mit synsfelt. Jeg gennemførte mødet, men jeg var bekymret, og i frokostpausen hjalp en medarbejder mig med at finde en lokal øjenlæge, som forklarede, at det skyldtes såkaldt glaslegemesammenfald. Inden jeg gik, nævnte øjenlægen i Genève, at jeg skulle kontakte en øjenlæge, hvis jeg oplevede stærke lysglimt.

Lysglimtene kom nogle dage efter, og de generende gelepletter blev ved med at glide forbi, så jeg fik en tid hos en øjenlæge i København, som konstaterede, at jeg skulle have nye linser som følge af grå stær. Jeg blev opereret om sommeren, og mit syn blev virkelig dårligt. Mit lange syn var væk. Som generalsekretær i Folkekirkens Nødhjælp er deltagelse i møder og samspillet med mennesker en central del af mit arbejde, men jeg kunne ikke se folks ansigter i lokalet. Jeg kan lide at holde foredrag og deltage i debatter, men det er ubehageligt, når man ikke kan se folks ansigter, og jeg spekulerede på, hvordan jeg skulle kunne varetage mit job, hvis mit syn ikke blev bedre.

Øjenlægen forsøgte at berolige mig og sagde, at jeg måtte give mine øjne tid til at falde til ro, men hverdagsting, som jeg før havde taget for givet, blev meget svære.

Jeg husker, hvordan jeg stod i JFK-lufthavnen i New York og følte mig hjælpeløs, fordi jeg ikke kunne læse skiltene.

Ud på efteråret var mine øjne faldet så meget til ro, at jeg kunne få nye briller. Der kom nyt glas i det gamle stel, og selvfølgelig er jeg virkelig glad for, at jeg igen kan se ansigterne i en foredragssal, køre bil og cykle.

I perioden, hvor mit lange syn var væk, mødte jeg en mental sprødhed, for lægerne kunne ikke love, at det blev godt. Nu kan jeg fungere, og de sorte, gelelignende pletter kommer af og til sejlende ind i synsfeltet. Men jeg panikker ikke længere.